

Thiên Vương II

Contents

Thiên Vương II	1
1. Chương 1: Phần 1: Thiên Vương Ở Địa Cầu	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19

Thiên Vương II

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ Miêu tả: hiện đại, viễn tưởng, nhẹ nhàng vui vẻ, tình yêu thuần khiết, 1×1, cường công x cường thụ, T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-vuong-ii>

1. Chương 1: Phần 1: Thiên Vương Ở Địa Cầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ôn Khách Hành

Beta: Mimi, Mít

Cảnh báo đổ vang lên.

Tề Triệu và Thảm Ngọc Lưu từ trong mơ giật mình tỉnh dậy, vội vàng chạy tới phòng chỉ huy của chiến hạm, nhìn thấy trên màn hình bộ điều khiển đồng thời lóe ra hai cụm chấm tròn dao động màu xanh lục, một trái một phải che kín lộ tuyến của phi thuyền Hải Tinh.

Thảm Ngọc Lưu hỏi, “Cái gì đây?”

Tề Triệu đáp, “Cụm thiên thạch.”

“Công kích từ cả hai phía?”

“Ngàn năm mới gặp một lần.”

“Chúng ta sẽ đâm vào?”

Hệ thống dự đoán của phi thuyền không ngừng tính toán và mô phỏng các lộ trình có thể bay, thế nhưng mỗi lần tính toán đều không cách nào tránh khỏi kết quả va chạm với hai cụm thiên thạch nọ. Về mặt chiến thuật mà nói, đây là hình thức vây đánh bọc sườn hoàn mỹ không còn gì để chê trách.

Thẩm Ngọc Lưu hỏi, “Thời khắc chứng kiến hệ thống phòng ngự hoàn hảo của phi thuyền Hải Tinh đã đến rồi?” Hải Tinh là loại phi thuyền mới nhất, khả năng phòng ngự và công kích của nó có thể đoạt được ngôi đầu trong số tất cả các loại phi thuyền cỡ nhỏ trong Thiên hà Mercenary.

Tề Triệu nhìn những chấm nhỏ màu xanh lục cuộn cuộn không ngừng, bình tĩnh mà tắt chuông báo động, mở ‘Bước nhảy không gian’ (*) ra, “Nếu như hệ thống Bước nhảy không gian mà Sở Anh Lan cung cấp đủ tin cậy, chúng ta có thể chờ đến lần sau mới kiểm chứng khả năng phòng ngự của Hải Tinh.”

(*) Bước nhảy không gian: cái này nó giống như dịch chuyển tức thời vậy --

Thân là vua của Thiên hà Mercenary, Tề Triệu rất có tầm nhìn, từ nửa năm trước đã mua hệ thống Bước nhảy không gian và lắp đặt trên phi thuyền Hải Tinh. Nhưng mối quan hệ vừa thù địch vừa đồng minh vô cùng vi diệu giữa Thiên hà Mercenary và Thiên hà Lion King khiến cho anh vẫn còn hoài nghi trình độ kiểm tra chất lượng của vị thái tử Lion King - Sở Anh Lan này. Đó cũng là lý do từ trước đến nay anh chưa hề phát triển sử dụng nó trên quy mô lớn.

Anh thiết lập chế độ tự động điều khiển cho phi thuyền, kéo tay Thẩm Ngọc Lưu chạy tới khoang cứu sinh.

Thẩm Ngọc Lưu kháng cự một chút, “Tôi không muốn lần nào cũng về nhà bằng khoang cứu sinh.”

Tề Triệu nói, “Hắn là chúng ta phải tìm một cơ hội để nói chuyện về vấn đề làm sao nâng cấp trang thiết bị vũ trụ với người lãnh đạo ở Địa cầu.”

Thẩm Ngọc Lưu vừa ngồi vào khoang cứu sinh thắt dây an toàn, vừa gật đầu nói, “Thật mong đợi bọn họ sẽ mang kiệu lớn tám người khiêng phóng ra khỏi bầu khí quyển để đón chúng ta.”

Tề Triệu khép mắt nằm bên cạnh cậu.

Đây là một khoang cứu sinh dành cho hai người, so với khoang đơn thông thường lại càng kiên cố. Trong khoang có thiết lập hai bàn điều khiển nhỏ, cũng có thể coi như một phi thuyền mini có khả năng hoạt động độc lập.

Hệ thống Bước nhảy không gian đang đọc lộ trình, hiện tại còn cách thời gian khởi động một lúc nữa.

Thẩm Ngọc Lưu nắm lấy bàn tay Tề Triệu.

Tề Triệu cũng nắm lại tay cậu, giả bộ ra vẻ ung dung nói, “Cho dù hệ thống Bước nhảy không gian và hệ thống phòng ngự mất đi hiệu lực, với kỹ thuật của tôi, điều khiển khoang thuyền cứu sinh vượt qua cụm thiên thạch cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Thẩm Ngọc Lưu dùng ngón trỏ nhấn nài vuốt ve từng ngón tay trên bàn tay Tề Triệu, đến khi đối phương không nhịn được mà siết tay, triệt để bao bọc lấy bàn tay của mình, cậu mới chậm rãi nói, “Thực ra lần này anh không cần phải theo tôi trở về.”

Tề Triệu thoáng dùng sức siết tay, nói, “Rồi sau đó ngẩng đầu ngắm trăng và biến thành hòn vọng phu sao?”

Cách dùng từ của người nọ khiến Thẩm Ngọc Lưu phải bật cười, nhưng cậu cũng không có hứng thú mà sửa lại. Từ sau khi Thẩm Ngọc Lưu tháo thiết bị phiên dịch xuống, tăng cường sử dụng ngôn ngữ của bọn họ, Tề Triệu cũng có qua có lại, chủ động học tiếng Trung. Hiện tại, thời điểm hai người ở riêng với nhau luôn có thói quen dùng tiếng Trung trò chuyện. Trình độ tiếng Trung của Tề Triệu đã vượt qua rất nhiều người ngoại quốc ở Trái Đất, sai sót giống như hôm nay cũng là một sai sót ở đẳng cấp tương đối cao.

Tề Triệu không thấy người nọ trả lời, nhin không được lại hỏi, “Nếu cho cậu chọn lại một lần nữa, giữa Trái Đất và Thiên hà Mercenary, cậu sẽ chọn cái nào?”

Thẩm Ngọc Lưu không đáp.

Thời gian cậu trầm mặc càng dài, tâm tư của Tề Triệu cũng theo đó mà mỗi lúc một thêm trùng xuống. Một năm gần đây, vì để thích ứng với Thiên hà Mercenary, Thẩm Ngọc Lưu đã phải nỗ lực cũng như tr

giá rất nhiều. Điều này khiến cho Tề Triệu thiếu chút nữa quên mất người nợ vốn bị cướp đi khỏi Trái Đất. Có thể là ‘nước chảy đá mòn’ căn bản chỉ là một câu chuyện đồng thoại. Đối với Thẩm Ngọc Lưu mà nói, sự quyền uy Trái Đất cùng những bài xích dành cho hệ Thiên hà ngoại lai đã vững như bàn thạch không cách nào chuyển dời.

Thẩm Ngọc Lưu cảm thấy bàn tay đang nắm lấy tay mình càng lúc càng thêm dùng sức, sau cùng cậu lên tiếng, “Chọn anh.”

Tề Triệu sửng sốt, “Cái gì?”

Thẩm Ngọc Lưu đang định giải thích, phi thuyền bỗng nhiên phát ra một tiếng ‘ùnh’ đình tai nhức óc, ngay sau đó trạng thái xóc nảy bắt đầu.

Khoang thuyền mất đi trọng lực. Bóng tối như một dòng nước cay nghiệt, hung hăng xâm lấn khắp mọi nơi trên thân thể bọn họ, tài tình mà cường hãn cướp đi giác quan cũng như mối liên hệ với thế giới bên ngoài. Tất cả chỉ còn là bóng đêm vô tận.

Ngay cả như vậy, hai bàn tay bọn họ từ đầu đến cuối vẫn đan chặt vào nhau, giống như đã thành một loại bản năng vậy.

Hơn mười giây ngắn ngủi, song lại dài như là cả một đời người.

Phi thuyền chậm rãi bình ổn trở lại.

Âm thanh một lần nữa lọt vào trong tai.

Hình ảnh một lần nữa hiện ra trước mắt.

Tứ chi từ từ có cảm giác, mà rõ ràng nhất chính là bàn tay đang bị Tề Triệu nắm chặt kia. Thẩm Ngọc Lưu thở ra một hơi áp khí đè nén bên trong lồng ngực, nhưng cậu vừa khẽ động, ngón tay liền cảm giác được một lực níu lại của đối phương. Xương khớp và da thịt nơi bàn tay hai người giao nhau gần như hòa thành một thể.

“Vô luận bao nhiêu lần, tôi cũng đều ghét Bước nhảy không gian.” Thẩm Ngọc Lưu nói. Đó cũng là lý do dù cậu biết rõ Bước nhảy không gian có thể rút ngắn hành trình, thế nhưng vẫn kiên quyết không dùng đến. Thời gian có quý báu đi chăng nữa, cậu cũng không muốn vì nó mà phải chịu khổ cực, huống chi ở bên cạnh Tề Triệu cũng không tính là lãng phí thời gian.

“Tôi ra ngoài xem trước, cậu ở lại đây.” Thời điểm Tề Triệu buông tay, da thịt hai người vẫn dính như kẹo cao su một lúc sau mới chịu tách rời.

Thẩm Ngọc Lưu ngẩng đầu, nhìn Tề Triệu đứng dậy. Người nợ có đôi chân dài thẳng tắp, đường cong thất lưng tuyệt mỹ, kết hợp với vóc người cao lớn tạo thành một cây đại thụ hướng thẳng lên trời, nâng đỡ không gian hạn hẹp, khiến cho bầu không khí trở nên thoáng đãng tươi mát đến lạ kỳ.

Khi Tề Triệu đóng cửa khoang thuyền, vừa cúi đầu một cái đã bắt gặp ánh mắt chăm chú của Thẩm Ngọc Lưu. Anh nhướng mày, “Biểu tình hiện tại của cậu giống như là bà xã lưu luyến tiễn chồng ra cửa vậy.”

Thẩm Ngọc Lưu mỉm cười phản kích, “Đại khái là ông chồng kia quên không để lại tiền trợ cấp rồi đi.”

Tề Triệu mở khoang thuyền lần nữa, vươn tay ôm lấy mặt đối phương, “Trợ cấp như thế này có đủ hay không?”

Thẩm Ngọc Lưu bình tĩnh nói, “Vô luận là Trái Đất hay Thiên hà Mercenary, bạo hành gia đình đều là trái pháp luật.”

Tề Triệu cười cười, buông tay, đóng cửa khoang thuyền, đi về phía phòng điều khiển.

Phi thuyền dựa theo chỉ thị ban đầu, thẳng một lèo mà đi tới. Vũ trụ bên ngoài cửa sổ tối đen một mảnh an bình. Cụm thiên thạch lúc trước chỉ chớp nhoáng một cái trên màn hình rồi liền biến mất.

Tề Triệu nghe tiếng bước chân vang vọng phía sau, bất đắc dĩ quay đầu nhìn lại, “Tôi nhớ rõ đã nói rằng tôi muốn cậu ở lại khoang cứu sinh.”

“Đại khái là tôi quên mất không nói đồng ý rồi.” Thẩm Ngọc Lưu đi tới bên cạnh người nọ, lại bị anh ta ôm lấy bờ vai.

“Chất lượng của Bước nhảy không gian cũng không tệ lắm.” Tề Triệu nhìn vào thông báo phi thuyền còn cách Trái Đất nửa giờ hành trình ở trên màn hình, nói, “Sau khi trở về tôi sẽ đặt mua số lượng lớn.”

“Tôi không cho là vậy.” Thẩm Ngọc Lưu nói, “Nếu như nó thực sự tốt, hiện tại chỗ mà chúng ta đang đứng đây hẳn là phải nhìn thấy tầng khí quyển của Trái Đất rồi. Tôi nghĩ về phương diện định vị mục tiêu, trước mắt sản phẩm của họ còn cần cải tiến rất nhiều.”

“Cho nên...” Tề Triệu đã đoán được câu kế tiếp của người kia.

Thẩm Ngọc Lưu quả nhiên không phụ sự kì vọng anh, nói tiếp, “Chúng ta nên đòi giá bán sỉ chiết khấu cho các thiết bị chưa hoàn thiện mang tính mạo hiểm cao.”

“Ý kiến hay.” Tề Triệu rất không nguyên tắc mà thông đồng làm bậy với đối phương.

Bọn họ đậu phi thuyền ở phía sau mặt trăng, chuyển sang ngồi trên một khoang cứu sinh không bắt mắt, bắt đầu tiến vào tầng khí quyển.

Đây là lần thứ ba bọn họ dùng phương thức này để đi tới Địa cầu, thế nhưng lại là lần đầu tiên bị phát hiện. Khi hai chiếc máy bay chiến đấu xuất hiện trên phạm vi quét sóng của Rada, Thẩm Ngọc Lưu và Tề Triệu đồng thời sửng sốt.

Rõ ràng bọn họ đã quá tự tin vào trình độ khoa học kĩ thuật của Thiên hà Mercenary mà xem nhẹ nền khoa học của Trái Đất. Nơi này tuy rằng lạc hậu hơn nhưng cũng không còn ở trong thời đại của nông nghiệp nữa.

Tề Triệu quyết định lẩn trốn.

Thẩm Ngọc Lưu theo bản năng vuốt vuốt ngón út của mình, “Tôi có một dự cảm chẳng lành.”

Tề Triệu liếc mắt nhìn cậu ta một cái, “Cậu nghi ngờ kĩ thuật của tôi?”

“Tôi nghi ngờ vận khí của chúng ta.”

Lời này vừa dứt, Tề Triệu liền gia tăng tốc độ, nháy mắt bỏ lại hai cái xe kéo nhỏ ở tít đằng sau. Anh tìm một nơi yên tĩnh dừng lại, lặng lẽ mà điều võ dương oai.

Thẩm Ngọc Lưu làm ngơ, quay đầu ra ngoài cửa sổ, quan sát phong cảnh xung quanh, “Đây là chỗ nào?”

Tề Triệu lấy bản đồ Trái Đất ra, “Tôi nghĩ hẳn là... một nơi có cái tên ‘Hợp chủng quốc Hoa Kỳ’.” Anh ta kết nối với sóng truyền hình địa phương, trên màn ảnh xuất hiện một người đàn ông lớn tuổi, da trắng thân cao, âu phục phẳng phiu, nước miếng tung bay mà diễn thuyết ở trên khán đài, “Cư dân nơi này già như vậy.”

Thẩm Ngọc Lưu thờ ơ nghe người nọ nói mấy câu, vẻ mặt bỗng nhiên biến đổi, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Sao vậy?”

Thẩm Ngọc Lưu nói, “Bọn họ gọi người này là tổng thống.”

Tề Triệu nói, “Xem ra đây không phải là một gương mặt đại diện cho cả quốc gia.”

Thẩm Ngọc Lưu vẻ mặt kì quái, chậm rãi nói, “Nhưng theo tôi được biết, chuyện ông ta làm tổng thống đã là của sáu, bảy năm trước rồi.”

“Ông ta tái nhậm chức?”

“Không, hiến pháp không cho phép. Lực lượng kêu gọi cho ông ta tái nhậm chức đại khái chỉ đủ tổ chức một buổi biểu diễn, đã thế địa điểm còn phải đi gầy tổ chim (*) nữa kia.”

(*) Gầy tổ chim: ý nói địa điểm hoang vu vắng vẻ đến mức chim mò tới làm tổ

Tề Triệu đồng bộ giờ địa phương.

Ngày 15 tháng 3 năm 2008.

Sau khi kinh hải ban đầu qua đi, Thẩm Ngọc Lưu và Tề Triệu dần dần tỉnh táo lại. Hai người bọn họ dùng phi thuyền cứu sinh mini dạo khắp một vòng Trái Đất, đối chiếu thời gian của từng nơi, cho đến khi tiêu hao hết toàn bộ năng lượng của phi thuyền Hải Giác mới không thể không chán nản mà thừa nhận, không phải hệ thống báo giờ của Mỹ xảy ra sự cố, mà bọn họ chính xác đã tới Trái Đất ở thời điểm sáu năm về trước.

Thẩm Ngọc Lưu nói, “Bây giờ không phải là tôi nên đi tới Thiên hà Mercenary để tìm Romania, cảnh báo anh ta không được phét bắt cóc tôi trong tương lai sao? Bóp chết căn nguyên, chúng ta sẽ không phải lưu lạc đến bước đường này.” Chính xác là nếu trước đây Romania không tới Trái Đất bắt trói cậu đi, cậu sẽ không quen biết Tề Triệu, Tề Triệu cũng sẽ không theo cậu đến Trái Đất này. Như vậy có nghĩa là tình huống trước mắt hoàn toàn không thể xảy ra.

Tề Triệu không vui bĩu môi, một lúc lâu sau mới nói, “Hoặc là xử lí Sở Anh Lan.” Tuy rằng không có bất luận chứng cứ gì, nhưng cả Tề Triệu và Thẩm Ngọc Lưu đều vô cùng ấn ý mà cho rằng, đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này chắc chắn chính là cái hệ thống ‘Bước nhảy không gian’ vẫn còn chưa hoàn thiện kia!

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng hiểu những lời vừa mới nói ra chẳng qua chỉ là oán giận nhất thời mà thôi.

Thẩm Ngọc Lưu duỗi thẳng cơ thể, “Được rồi, tổng kết toàn bộ tiểu thuyết khoa học viễn tưởng mà tôi đã từng xem, việc chúng ta cần làm bây giờ là bảo trì nguyên trạng, tránh thay đổi hướng đi của lịch sử, tạo ra những hậu quả không thể vãn hồi. Dù sao trong trí nhớ của tôi lúc trước, cũng không có một ‘tôi’ khác xuất hiện, chứng minh hiện tại tôi không hề nhờ ‘tôi’ của quá khứ giúp đỡ.”

Tề Triệu nói, “Cậu của quá khứ đương nhiên cũng không gặp được tôi sớm như thế này.”

Thẩm Ngọc Lưu nhún vai.

Tề Triệu lại nói, “Cậu biết cậu trong quá khứ không hề gặp chúng ta, nhưng làm sao biết những người khác có từng gặp gỡ chúng ta hay không? Cũng không thể cứ nằm dài ở đây mà đợi đi?”

Căn cứ vào nguyên lý hiệu ứng cánh bướm (*) thì có lẽ việc bọn họ ngồi đợi ở chỗ này cũng khiến lịch sử bị bóp méo. Thẩm Ngọc Lưu liếc liếc cánh môi, “Hoặc là chúng ta làm một thí nghiệm.”

(*) Hiệu ứng cánh bướm: Butterfly effect: là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc. Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.

“Thí nghiệm gì?”

Thẩm Ngọc Lưu nói, “Hiện tại tôi sẽ liên hệ với một người bạn, xem thử hiện tại nếu như tôi tiếp xúc với anh ta ở trong quá khứ, vậy thì chúng ta ở hiện tại có bị ảnh hưởng hay không. Đương nhiên, để đảm bảo an toàn của cả hai, tốt nhất trước tiên chúng ta liên lạc bằng điện thoại.”

Tề Triệu tán thành vô điều kiện.

Bàn bè của Thẩm Ngọc Lưu chỉ đếm được trên đầu ngón tay, vài dãy số hữu hạn đương nhiên cậu có thể dễ dàng thuộc lòng.

Tề Triệu nhìn cậu thông thạo bấm số điện thoại của người kia, lơ đãng nói, “Xem ra quan hệ giữa cậu và cậu ta rất tốt.”

Đầu đầu bên kia rất nhanh tiếp máy.

“Buổi chiều tốt lành, thật xin lỗi khi quấy rầy cậu vào lúc này, tôi gặp phải một chút phiền toái...”

Đối phương hỏi, “Anh là ai?”

“Cậu không nhận ra giọng của tôi? Cậu hẳn là nên đi kiểm tra tai một chút... Được rồi, tôi là Thẩm Ngọc Lưu.” Thẩm Ngọc Lưu vừa mới nói xong, đầu dây bên kia tức thì gác máy.

Tề Triệu đang vểnh tai lắng nghe, lúc này mới lộ ra bộ dáng tươi cười, “Tôi thu hồi câu vừa nãy, phải là ‘có lẽ cũng không tệ lắm’.”

Thẩm Ngọc Lưu nhìn chằm chằm vào điện thoại một hồi lâu, đột nhiên hỏi, “Anh vừa nói hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Ngày 15 tháng 3 năm 2008.”

Thẩm Ngọc Lưu cười khở, “Tôi biết vì sao cậu ta lại cúp điện thoại của tôi rồi.”

Tề Triệu hỏi, “Vì sao?”

“Bởi vì khi đó tôi đang ngồi đối diện cậu ta.” Chính chủ còn đang ở trước mặt, kẻ gọi tới đương nhiên phải là lừa đảo rồi. Đáp án này căn bản không cần suy nghĩ. Thẩm Ngọc Lưu dừng một chút, lại nói, “Nhưng cuộc điện thoại này cũng đã nghiệm chứng được một điều, đó là hành động hiện tại của chúng ta quả thực sẽ ảnh hưởng tới quá khứ, hơn nữa đã ảnh hưởng rồi.”

Thoáng cái Tề Triệu đã hiểu ra, “Ngày đó cậu cũng thấy bạn cậu tiếp một cuộc điện thoại như thế này?”

“Đúng vậy, tôi còn nhớ rõ lúc ấy tôi đã nói...”

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ôn Khách Hành

Beta: Mimi, Lam Yên

“Có kẻ giả mạo tôi?” Thẩm Ngọc Lưu của năm 2008 nhẹ nhàng thổi thổi lá trà đang trôi nổi trên mặt nước, uống vào một ngụm. Sau đó cậu đặt chén trà xuống, mỉm cười một cách vừa tao nhã vừa nguy hiểm, “Tôi có lời khen ngợi cho sự dũng cảm của tên đó.”

Tư Đồ Sênh kẹp hai miếng khoai thái sợi lên, chấm tương cà chua rồi bỏ thẳng vào trong miệng, “Tôi ủng hộ vô điều kiện việc cậu treo xác tên đó trước cửa tòa thị chính của thành phố để diễu võ dương oai đấy. Số điện thoại của nó là 00A-B8G-E690293LW.”

“...Cậu xác định thẳng nhóc đó không phải là dùng một cái bàn phím cắm thêm vào điện thoại di động?”

Tư Đồ Sênh mở ghi chép cuộc gọi ra cho cậu bạn mình xem.

Thân là Thiên vương (*), không phải là ảo thuật gia, cho nên đối với một việc rất không hợp lẽ thường như thế này, Thẩm Ngọc Lưu cũng không hề có ham muốn vạch lá tìm sâu vén màn bí mật. Cậu chỉ đơn giản vỗ tay tán thưởng một câu, “Tên đó làm thật tốt.”

(*) Thiên vương: Được dùng để chỉ những người đứng cầu, canh giữ một thế giới. Ở đây, Thiên vương được dùng để chỉ ‘vua lừa đảo’ – người đứng đầu trong thế giới lừa bịp.

“Chỉ vậy thôi à?”

“Không thì sao chứ?”

Một câu chuyện đầy phần khích về Thiên vương đại chiến với một tiểu Thiên vương thần bí liên cứ như vậy mà chết non từ trong trứng nước, khiến Tư Đồ Sênh cảm thấy phi thường tiếc nuối.

Thẩm Ngọc Lưu giơ tay nhìn đồng hồ, “Tôi đã lãng phí năm phút ba mươi sáu giây ở chỗ này.”

“Có muốn ăn khoai thái sợi không?”

“Không bằng nói ăn Acrylamide (*) đi!”

(*)Acrylamide(C_3H_5NO): sinh ra trong quá trình chiên - rán - nướng các thực phẩm nhiều carbohydrate và ít protein(chẳng hạn như khoai tây chiên.v.v).Acrylamide có nguy cơ gây ung thư rất cao.

Tư Đồ Sênh mất khẩu vị, ném đĩa khoai tây thái sợi trong tay đi, cầm khăn giấy lau tay, “Đây là sự khác nhau giữa chúng ta. Một ngày ba bữa cơm, thế nhưng thứ tôi ăn là mì thực, còn thứ cậu ăn chính là nguyên tố hóa học.”

Thẩm Ngọc Lưu nói, “Ăn nguyên tố hóa học chung quy vẫn dễ chịu hơn là làm liệu pháp điều trị hóa học.”

Tư Đồ Sênh, “...”

Gặp Thẩm Ngọc Lưu, cậu hẳn là nên lựa chọn động thủ chứ không nên động khẩu đi.

Thẩm Ngọc Lưu nhẹ nhàng chỉ vào đồng hồ trên tay mình: “Sáu phút năm giây.”

“Tôi thật sự có việc muốn nhờ cậu giúp đỡ.” Thần sắc của Tư Đồ Sênh có phần ngưng trọng. Cậu rút ra một xấp văn kiện đưa cho đối phương.

Thẩm Ngọc Lưu rất ngạc nhiên. Mình và Tư Đồ Sênh quen biết đã lâu, quanh năm hợp tác, nhiều lần thành công, so với đồng nghiệp trong giới lừa bịp, quan hệ cá nhân giữa cậu và hẳn cũng xem như thân thiết hơn cả. Thế nhưng cơ hội cầu cứu lẫn nhau không nhiều, hiếm lắm mới gặp một lần, vì thế cậu đương nhiên là phải nắm thật chắc.

Cậu nhận lấy xấp văn kiện, chuyên tâm xem xét, đáng tiếc nội dung bên trong không nhiều lắm, chỉ có dòng chữ ghi tên hai người một nam một nữ, chiều cao cùng với ảnh chụp của bọn họ. Ảnh là chụp trộm, chỉ có nửa bên mặt và bóng lưng, ánh mắt người trong ảnh đều nhìn về hướng khác, nhưng qua các góc độ cũng đủ để nhận diện được khuôn mặt.

Thẩm Ngọc Lưu vừa nhìn vừa nói, “Tôi cứ nghĩ cậu đã rửa tay gác kiếm, dẫn thân vào giới trí thức rồi cơ.”

Tư Đồ Sinh nói, “Tôi chỉ mở một cái Văn phòng tên là Andersen (*) để kiếm sống qua ngày, không liên quan gì đến trí thức cả.”

(*)Andersen: Tác giả truyện cổ tích, chắc ai cũng đọc “Cô bé bán diêm” rồi.

Thẩm Ngọc Lưu giờ giờ ngắm ảnh trong tay lên, hỏi, “Bọn họ là mục tiêu của khách hàng?”

Tư Đồ Sinh phì cười đáp, “Không, nghiêm túc mà nói, tôi là mục tiêu của bọn họ.”

Thẩm Ngọc Lưu khoát tay điều chỉnh một tư thế thoải mái, bày ra bộ dạng chăm chú lắng nghe.

...

Làm bạn với thằng cha keo kiệt này đã lâu, Tư Đồ Sinh biết, mấy thứ như an ủi hay thông cảm đều vô cùng xa xỉ đối với cậu ta, sự thành ý và kiên nhẫn hiện tại của cậu ta chỉ là dùng để chờ xem kịch vui mà thôi.

Tư Đồ Sinh tức giận, “Cậu có thể che giấu cái sự vui sướng trên mặt mình đi một chút được không?”

Thẩm Ngọc Lưu thành khẩn nói, “Người vô tư trong sáng như tôi không làm nổi cái hành vi hai mặt đó.”

“...” Tư Đồ Sinh buông tha việc tìm kiếm sự an ủi từ gã bạn của mình, chỉ hi vọng cậu ta có thể phát huy ra chút công dụng thực tế, \$ \$ “Bọn họ là hai anh em, gia tài bạc triệu, còn có vài nhân vật lai lịch bất minh đi theo sau lưng. Tính tình gã anh trai không được tốt, còn cô em gái thì thân thể không được khỏe.”

Thẩm Ngọc Lưu quét mắt một đường từ trên xuống dưới thân thể đối phương, hỏi, “Bọn họ nhìn trúng bộ phận nào của cậu rồi?”

Tư Đồ Sinh nói, “Cậu không thể suy nghĩ theo chiều hướng tốt được sao?”

Thẩm Ngọc Lưu tỏ vẻ bó tay, chỉ có thể khiêm tốn mà thỉnh giáo.

Tư Đồ Sinh xoắn xuýt nói, “Ai nha... Có trách thì trách tôi quá mức đẹp trai.”

“...” Người thông minh như Thẩm Ngọc Lưu cũng có lúc thiếu hụt khả năng lý giải.

Tư Đồ Sinh thống khổ khoe khoang, “Gã anh trai cứ bám riết lấy tôi, muốn tôi cưới em gái anh ta.”

“...” Thẩm Ngọc Lưu hơi hơi nghiêng người về phía trước, “Tôi gần đây ngủ không đủ giấc, tai thường hay nghe nhầm lẫn, cậu có thể nói rõ lại một lần nữa không?”

Tư Đồ Sinh nghiêng rằng, “Tôi cam đoan khả năng thính lực của cậu không có bất cứ vấn đề gì.”

Thẩm Ngọc Lưu cảm thán, “Thật khó mà tin được, cái thời đại vật chất và văn minh phát triển thần tốc này cư nhiên lại là thời đại chỉ nhìn mỗi cái mặt.”

Quả thực mặt mũi Tư Đồ Sinh rất được, mắt phượng mày liễu, thanh tú xinh trai, tuy không phải đẹp đến bức người, thế nhưng thời điểm không nói lời nào, trông cậu ta thực giống như giai giai công tử nhẹ nhàng bước ra từ cuốn tranh thủy mặc. Bất quá, khí chất giai giai công tử chỉ có thể thấy khi vị này ngoan ngoãn ngồi làm tĩnh vật, một khi cậu ta di chuyển, cái gì mà ôn nhuận như nước, cái gì mà phong độ nhẹ nhàng, tất cả đều hóa thành mây trôi, một phen bị cuồng phong quét sạch.

Tư Đồ Sinh cũng cảm thán, “Đúng vậy, thật khó mà tin được. Để đầu thai đến cái thời đại hòa bình dân chủ văn minh này, tôi thật sự đã phải chém quan trầm tướng, trải qua ngàn nan vạn hiểm, vất vả bộn bề tài năng, thế mà sau cùng vẫn bị thế lực ác độc hãm hại.”

“Hãm hại bằng cách nào?” Thẩm Ngọc Lưu vô cùng hứng thú với cái tình tiết nhỏ này.

Tư Đồ Sinh nói, “Bọn chúng ý đồ muốn chiếm đoạt trình tiết của tôi.”

Thẩm Ngọc Lưu tỏ ra phi thường kinh hãi trước mấy chữ đặc biệt hùng hồn mà người nọ vừa mới nói ra.

Tư Đồ Sinh cả giận nói, “Cậu kỳ thị đàn ông?”

Thẩm Ngọc Lưu lắc đầu, “Tôi chỉ cảm thấy kì quái, cậu cư nhiên lại nghĩ bản thân mình có cái gọi là trình tiết.”

“...” Tư Đồ Sênh ý thức được nếu tiếp tục đấu khẩu với thành cha này thì chẳng có ý nghĩa gì cả, vì thế dứt khoát quay lại trọng tâm vấn đề, “Tôi muốn thu được kết quả trong vòng ba tháng.”

“Còn có kỳ hạn?” Thẩm Ngọc Lưu càng lúc càng tò mò đối với quá trình cụ thể hóa của ‘ý đồ muốn chiếm đoạt trình tiết’ kia, thế nhưng về điểm này, người nào đó lại sống chết không chịu nói khiến cho cậu vô cùng mất hứng.

Tư Đồ Sênh nhìn vào vẻ mặt rất chi là ‘không liên quan đến tôi’ của Thẩm Ngọc Lưu, lập tức dùng tay gõ xuống mặt bàn, “Rất cục là cậu có nghe lọt tai không đấy?”

“Lễ tiết của cậu... Được rồi, là trình tiết của cậu bị một em gái yêu thương nhưng nhớ đến phát điên. Vì muốn bảo vệ cái thứ mà cậu có thể có, mà thực ra là có khả năng không có hơn, cho nên cậu nhờ tôi trong vòng ba tháng điều tra ra thân phận của bọn họ để cậu có thể lập kế hoạch cho hành động tiếp theo?” Thẩm Ngọc Lưu vốn dĩ trưng ra biểu tình nghiêm túc, thế nhưng vừa nói đến đây bỗng nhiên lại khẽ cười một tiếng, “Nhược điểm của cậu nằm trong tay bọn chúng?” Bằng không, với tác phong của Tư Đồ Sênh, hẳn là cậu ta đã sớm cao chạy xa bay đến mức bắt vô âm tín rồi.

Tư Đồ Sênh đảo loạn tròn mắt một hồi.

Thẩm Ngọc Lưu nói, “Cô em gái có thai rồi?”

Người nọ liếc mắt khinh thường nhìn cậu ta một cái, “Là bọn chúng mới có mưu đồ thôi, còn chưa thực hiện được.”

Thẩm Ngọc Lưu đặt văn kiện lên bàn, “Không lẽ cậu đi wc quên không kéo khóa quần hoặc bị chụp trộm ảnh khi đang tắm?”

Tư Đồ Sênh trợn mắt, khó có thể tin được, “Cậu nghĩ tôi là loại người vì mấy cái chuyện như thế mà xoắn xýt à?”

“Ừ nhỉ.” Quen biết nhiều năm như vậy, Thẩm Ngọc Lưu đương nhiên hiểu rõ lối tư duy của người kia có bao nhiêu quái dị.

Tư Đồ Sênh tức giận quay mặt sang một bên.

Mà một cái quay đầu này, năm sáu phút sau cũng vẫn không có dấu hiệu quay trở lại.

Thẩm Ngọc Lưu nương theo ánh mắt của đối phương nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ráng chiều đỏ rực mà nóng bỏng chiếu lên khách sạn ở bên kia đường. Những tia nước cong cong từ đài phun bắn lên đón lấy ánh nắng mặt trời, phản ra một thứ quang mang lấp lánh. Dòng xe qua lại trên đường mơ hồ hòa trộn vào nhau, chỉ thấy đầu người lấp ló nối tiếp nhau mà di chuyển.

“Chuyện này giao cho cậu, tôi đi trước.” Tư Đồ Sênh đội mũ lên, kéo thấp phần lưới chai nhằm che bớt gương mặt xinh trai của mình, xách cặp đi ra ngoài.

Thẩm Ngọc Lưu rất tự nhiên vươn chân ra chặn đường cậu ta.

Người nọ vững vàng nhảy qua cẳng chân chướng ngại vật, rất không kiên nhẫn quay đầu hỏi, “Còn gì nữa?”

Thẩm Ngọc Lưu đưa cho cậu một tờ hóa đơn.

“...Có bốn mươi mấy đồng mà cậu cũng so đo tính toán?” Tư Đồ Sênh cảm giận giật lấy tờ hóa đơn.

Đối phương lại mỉm cười, nói, “Đích thực là không nên so đo bốn chục đồng này, cái mà tôi đang tính toán chính là phí điều tra.”

“Trong ba tháng tra ra, một nghìn vạn. Quá hạn, bàn sau.”

Thẩm Ngọc Lưu cầm văn kiện, “Thành giao!”

Tiếng ‘giao’ của người nọ còn chưa kịp tiêu tán, Tư Đồ Sênh đã hệt như mũi tên phóng ra ngoài cửa, trong nháy mắt biến mất khỏi địa phận quán cafe.

Thẩm Ngọc Lưu quay đầu lại, chỉ thấy Tư Đồ Sinh một mạch chạy vào khách sạn bên đường. Tư Đồ Sinh muốn làm cái gì, cậu không có hứng tìm hiểu, trái lại cậu rất hứng thú với cặp anh em này. Người nắm được điểm yếu của Tư Đồ Sinh mà mang ra uy hiếp ép cậu ta phải cưới em gái mình... Hẳn là vô cùng thú vị.

Gọi thêm một phần salad ngô, Thẩm Ngọc Lưu vừa nhìn ngắm dòng người hối hả qua lại vừa hưởng thụ bữa trà chiều nhàn tản thong dong.

Tư Đồ Sinh vừa bước vào khách sạn liền đảo mắt một vòng khắp mọi nơi bên trong đại sảnh. Cậu cầm điện thoại gọi một cuộc, quả nhiên đối phương tắt máy đúng như trong dự kiến. Đi đến trước quầy tiếp tân, Tư Đồ Sinh dùng ngón tay đẩy nhẹ phần lưới chai lên cao, híp mắt cười với cô gái trẻ đang đứng ở quầy.

Cô gái nhìn thấy cậu thì ngẩn ngơ một hồi, sau đó buột miệng, “Xin hỏi anh đẹp trai có chuyện gì nha?” Gọi khách hàng là ‘anh đẹp trai’ hiển nhiên là hành động rất không chuyên nghiệp, vì thế cô tức thì xấu hổ đến mức muốn đào hố mà chui xuống luôn.

Đúng lúc ấy, anh chàng đẹp trai trước mặt thế nhưng mỉm cười với cô, đáp, “Người đẹp, tôi muốn tìm một người!”

Anh ấy gọi mình là ‘người đẹp’.

Anh ấy muốn tìm người...

Đây không phải là phương thức làm quen sau khi soái ca nhất kiến chung tình với nữ chính trong phim thần tượng đó sao?

Cô nàng nhện không được mà tưởng tượng ra đoạn đối thoại dưới đây:

Anh chàng đẹp trai thâm tình nói, “Em xinh đẹp đến động lòng người, khiến cho anh khó lòng kiềm chế. Nhìn xem, ngoài kia trời xanh nắng ấm, chúng ta cùng nhau ra ngoài một chút đi.”

Cô gái ngượng ngùng nói, “Em còn đang trong giờ làm việc nha.”

Anh đẹp trai nháy mắt một cái, cực kỳ khí phách nói, “Một cái khác sạn cỡ con như vậy, anh chỉ cần chút tiền là có thể mua lại rồi. Đi với anh, bằng không anh xào khô ông chủ của em lên.”

Cô gái lặng lẽ nuốt lệ, “Vì hạnh phúc của ông chủ, em chỉ có thể hiến dâng bản thân mình...”

“Này, chào cô!” Tư Đồ Sinh quơ tay trước mặt cô gái lúc này còn đang chìm vào suy tưởng mà ưỡn ngực bĩu môi.

Cô nàng tức thì thanh tỉnh, xấu hổ bặm môi, chờ mong hỏi, “Xin hỏi anh muốn tìm vị nào?”

Tư Đồ Sinh nói, “Trương Duy Triều.”

“Tôi tên là Trương Duy Na.”

“Rất hân hạnh được biết cô. Tôi tìm Trương Duy Triều, anh ta là khách thuê phòng ở đây.”

“...”

Cô nàng lặng lẽ cúi đầu, tìm kiếm trong hệ thống máy tính một phen, quả nhiên tìm được cái tên này.

“Anh ta ở phòng nào?” Tư Đồ Sinh vừa định thò đầu tới xem thử, lại bị nữ nhân viên lễ tân giơ tay chặn lại.

Cô gái phi thường chuyên nghiệp nói, “Thật xin lỗi, không có sự cho phép của khách hàng, chúng tôi không được tùy tiện tiết lộ thông tin của họ. Hay là anh gọi điện thoại liên lạc với anh ta trước xem sao.”

Tư Đồ Sinh miễn cưỡng nhận thấy thái độ của cô nàng bỗng nhiên có chút khác biệt, “Anh ta tắt máy rồi, không bằng cô gọi một cuộc điện thoại nội tuyến thử xem.”

Cái này không thành vấn đề.

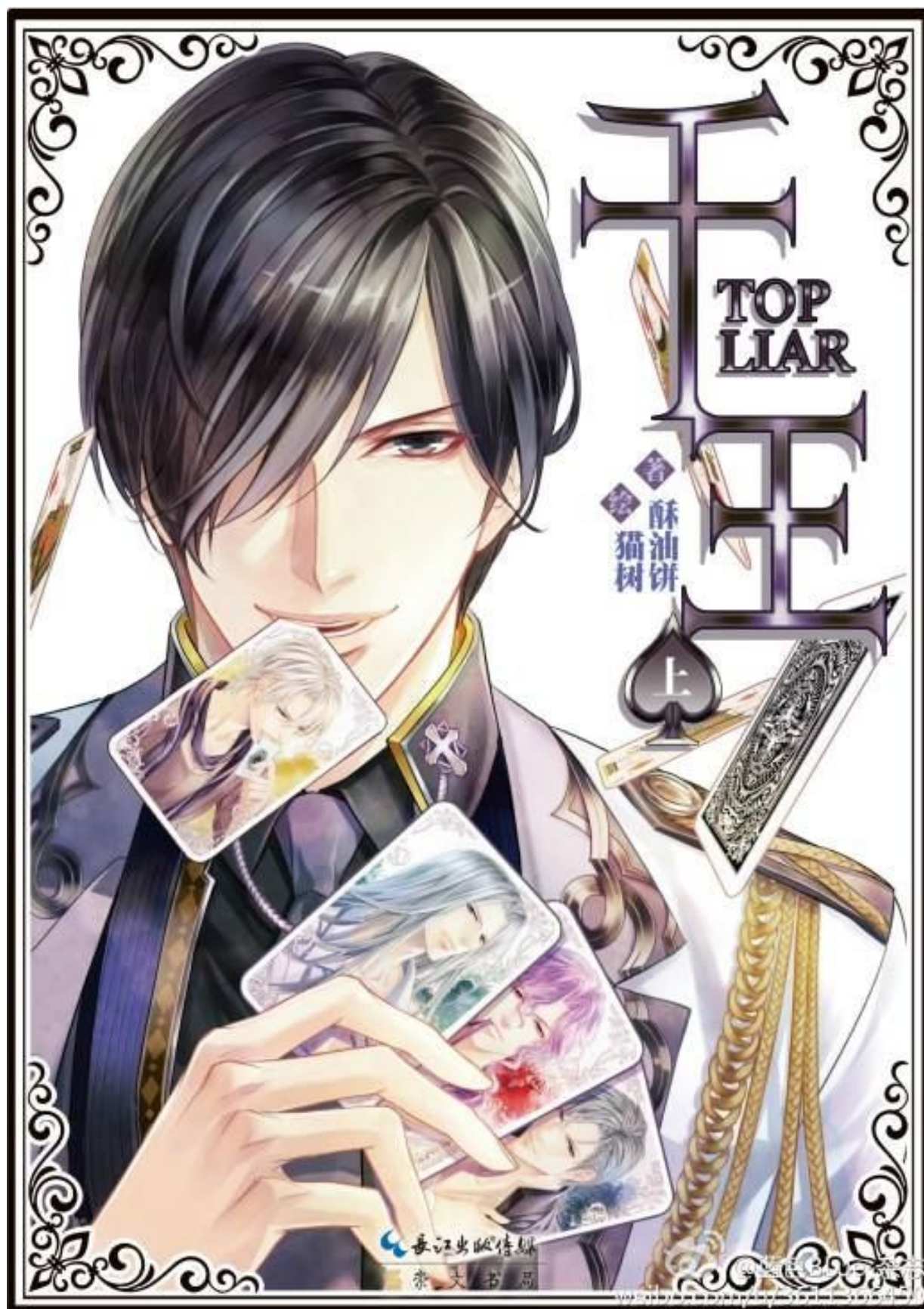
Cô gái trẻ cúi đầu gọi điện thoại, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt đang chăm chăm nhìn vào dãy số nội bộ mà mình đang bấm của Tư Đồ Sinh. Ngay sau đó, người nọ lặng lẽ ly khai.

~Ôn đại gia:3 bài học rút ra được sau khi edit:- Thứ nhất: Ăn có thể ăn bậy nhưng bạn thì cố mà đừng kết bậy. - Thứ hai: Nào bỏ (tưởng tượng) là thể loại nguy hiểm nhất.

- Thứ ba: Chọc giận ai cũng được nhưng cố mà đừng có chọc giận phụ nữ. =))))))))))))))

~ Mi: Ăn có thể ăn bậy nhưng hồ thì không được đào bậy nha:v

~Yên: Beta trong lúc buồn ngủ thật là nguy hiểm~

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ôn Khách Hành

Beta: Mimi, Lam Yên

Có số phòng, Tư Đồ Sênh trực tiếp đi thẳng đến cửa phòng người nọ. Nhưng ngay khi còn chưa kịp gõ cửa, cậu đã bất chợt nghe thấy một tiếng “bịch” thật lớn vang lên bên trong, tựa hồ như có cái gì đó bị xô đổ. Tiếp đến, một tiếng hét đủ sức đâm thủng cánh cửa từ trong phòng truyền tới, khiến cho cậu không tự chủ được mà lui về phía sau.

Tư Đồ Sênh giơ tay ấn chuông cửa.

Tiếng động bên trong nhất thời ngưng bật.

Cậu lại kiên trì ấn thêm bảy phát liên tiếp.

Rất nhanh sau đó, một người phụ nữ hé cửa ra, dán mặt vào khe hở, thở hổn hển hỏi, “Ai đó?”

Tư Đồ Sênh ung dung thoải mái đáp, “Phục vụ phòng.”

Người phụ nữ lại nói, “Hiện tại chúng tôi không cần.”

Tư Đồ Sênh nghe vậy liền tiếp lời, “Tôi vừa mới nghe thấy tiếng động rất lớn vang lên trong phòng. Tôi nghi ngờ các vị đã đập hỏng TV. Cái TV này là ông chủ của chúng tôi tự mình đi sang tận Canada mua về, giá cả cực kỳ đắt đỏ, là mặt mũi và cũng là ‘bảo vật trấn trạch’ của khách sạn chúng tôi.”

Mấy lời ba hoa xảo trá mà cậu vừa nói, chỉ cần người nào có chút lý trí đều sẽ không tin, nhưng cảm xúc của người phụ nữ này lại đang ở trong trạng thái kích động vô cùng. Cô ta nghe vậy thì lập tức mở cửa, cảm phần nói, “Cậu nói bậy...”

Chưa nói hết câu, thanh âm của cô đã bị khuôn mặt đẹp trai đến mức tỏa ra bong bóng ngập trời của thanh niên trước mặt làm cho đứt đoạn. Cô gái không hiểu vì sao lại vô thức chỉnh trang diện mạo của mình.

“Cậu là ai?” Một người đàn ông cao to vẻ mặt cảnh giác bước ra. Người này ước chừng cao một mét tám mươi lăm, khuôn mặt cương nghị nhưng đáy mắt lại lộ ra vài phần tà khí.

Ánh mắt Tư Đồ Sênh lướt qua thân thể đối phương, gọi với vào trong phòng, “Trương tiên sinh, ngài có khỏe không?”

Đôi nam nữ trước mặt bắt đầu khẩn trương, vừa định đóng cửa lại thì bỗng một người đàn ông trẻ tuổi từ phía trong phòng vội vã lao ra. Người này trên trán có một vết tím bầm rất lớn, quần áo không được chỉnh tề, vẻ mặt vừa xấu hổ lại vừa vui mừng nhìn Tư Đồ Sênh ngoài cửa, “Là Tư Đồ tiên sinh sao?”

Tư Đồ Sênh nhẹ nhàng đẩy cửa, không coi ai ra gì mà bước lên phía trước một bước. Cậu dựa vào khung cửa phòng vệ sinh ở ngay bên cạnh, mỉm cười hỏi thăm Trương Duy Triều, “Ngài có gì cần giúp đỡ sao? Trương tiên sinh?”

Trương Duy Triều ngẩng đầu nhìn đôi nam nữ đang đứng ngăn ở giữa, nhút nhát lùi về phía sau, “Tạm thời không có...”

Tư Đồ Sênh làm bộ như không thấy ánh nhìn hung ác của người đàn ông cao to đối với Trương Duy Triều, chỉ lấy phong kẹo bạc hà ở trong ví ra rồi khoan thai bóc một viên bỏ thẳng vào miệng, “Xã hội chủ nghĩa phát triển đến ngày hôm nay, tuy rằng ba hòn núi lớn là đế quốc, phong kiến và quan liêu tư bản đã bị lật đổ, thế nhưng một số tác phong đồi bại và thói hư tật xấu trước kia vẫn còn đang tiếp diễn. Ví dụ như... loại thủ đoạn tâm thường dùng sắc gạ tiền chẳng hạn.”

Sắc mặt người đàn ông to cao kia trở nên cực kỳ khó coi. Gã giận giữ hét lên, “Mày nói hươu nói vượn gì đấy hả?” Lời kịch người phụ nữ kia còn chưa nói hết vào lúc mở cửa, gã đàn ông này rút cuộc cũng bỏ sung trọn vẹn rồi.

Tư Đồ Sinh nói, “Một giờ ba mươi lăm phút chiều nay, khi vị phu nhân này cùng Trương tiên sinh đi vào khách sạn, anh ngồi ở quán rượu bên cạnh đài phun nước, đầu đội mũ lưỡi trai màu xanh thẫm kiểu dáng không khác biệt với cái tôi đang đội cho lắm, bên ngoài mặc áo T-shirt màu đen. Đùng phủ nhận, mảnh áo khác màu ở trước ngực anh chính là bằng chứng vô cùng xác thực. Anh phơi nắng lâu như vậy, quần áo bị mồ hôi thấm ướt đến bạc màu là điều rất bình thường thôi. Thân thiện nhắc nhở anh một câu, lần sau lên Taobao (*) mua quần áo nhất định phải xem bình luận, cái nào mà nhiều bình luận kém thì nhất định đừng có mua.

(*) Taobao: Trang web bán hàng của Trung Quốc.

Người đàn ông cúi đầu nhìn ngực mình, quả nhiên thấy có mảng màu sắc khác biệt, không khỏi trờ trờ mắt nhìn người phụ nữ một cái.

Tư Đồ Sinh tiếp tục nói, “Nửa tiếng đồng hồ sau, cũng chính là hai giờ năm phút, anh nhận được một tin nhắn, sau đó nhanh chóng đi vào khách sạn này. Thời điểm đó, tôi ngồi ở quán cafe phố đối diện thu thập tài liệu cho luận văn ‘phân tích đáng về những người ra vào khách sạn’ của mình. A, nó là một đề tài có liên quan đến tâm lý học và xã hội học. Tóm lại, rất không may, tôi đã thu hết mọi hành động của anh vào đây rồi.” Vừa nói, cậu vừa quơ quơ cái điện thoại di động trên tay.

Người đàn ông vươn tới ý đồ đoạt lấy chiếc điện thoại, thế nhưng lại bị Tư Đồ Sinh khéo léo tránh thoát.

Trương Duy Triều khó tin nhìn cô gái nọ, “Em...”

Mỹ phẩm không thấm nước của phụ nữ phải nói là phi thường tốt. Mặc dù cô gái kia đã khóc đến tối tăm đất trời, thế nhưng bộ dạng vẫn cứ là thẹn thùng ủy mị đáng yêu như trước. Cô nàng liều mạng lắc đầu, lại khiến bản thân mình càng thêm có phần nhu nhược của nữ chính trong tác phẩm của Quỳnh Dao, “Duy Triều, anh phải tin em. Em thật lòng yêu anh, thế nhưng em cũng có lỗi với anh ấy. Em và anh ấy tuy rằng không có tình yêu...”

Tư Đồ Sinh chán nản tiếp lời, “Nhưng lại có quan hệ hợp tác vô cùng ổn định.” Cậu ở trong giới lừa bịp nhiều năm như vậy, có mảnh khoe nào mà chưa từng thấy qua? Dùng sắc lừa tiền cho dù không phải là thủ đoạn sơ cấp nhất thì cũng là phương thức bậc nhất trong các loại lừa bịp sơ cấp rồi. Nếu không phải gần đây thiếu tiền, lại thêm việc Trương Duy Triều là khách hàng trọng yếu của cậu, cậu thực sự không muốn tranh giành miếng ăn với hai kẻ ngu ngốc này. Trí não của đám dùng sắc gạt tiền nhất định là cả IQ lẫn EQ (*) đều phi thường thiếu hụt, cậu cũng không nỡ lòng nào mà bỏ đá xuống giếng thêm đâu.

(*) IQ: chỉ số thông minh – EQ: chỉ số nhạy cảm.

“Mày câm miệng cho tao!” Mắt thấy thịt vịt đã ở trong tầm tay còn bị người này năm lần bảy lượt bóc trần, người đàn ông lực lưỡng kia rút cuộc nổi giận, vung tay tung quyền đánh tới.

Tư Đồ Sinh linh hoạt lách mình né tránh, thối lui về phía cửa ra vào.

Người đàn ông đuổi tới tiếp tục công kích, Tư Đồ Sinh khe khẽ nghiêng mình, tay trái nắm vào cổ tay gã, vai phải chống dưới thân mình đối phương, trước khi gã ta kịp phản ứng liền dùng một đòn Judo vật người ném thẳng lên mặt đất. Tiếp đó, cậu chỉ chỉ gã đàn ông đang vừa giận lại vừa sợ ở trên mặt sàn khách sạn kia, nói với camera giám sát, “Tôi là tự vệ.”

Người đàn ông nằm trên mặt đất chơi xấu vung chân đập đập Tư Đồ Sinh mấy cái, nhưng tất cả đều bị cậu nhẹ nhàng tránh thoát.

Trải qua một hồi lăn qua lộn lại như vậy, hai người bọn họ đổi vị trí cho nhau, thành ra Tư Đồ Sinh ở trong phòng, còn gã đàn ông kia nằm ở bên ngoài hành lang. Tư Đồ Sinh nhìn người phụ nữ còn đang đứng ngốc ở một bên, cười hỏi, “Cô không đi đến đỡ anh ta dậy sao?”

Người phụ nữ sững sốt một chút, giống như bị mê hoặc mà bước lên phía trước hai bước, nhưng ngay sau đó cô nghĩ lại, lại thấy hành động này khác nào thừa nhận chính mình là tới đây để lừa đảo? Vì thế cô vội

vàng xoay người dự định giải thích với Trương Duy Triêu. Bất quá, khi cô nàng quay đầu, cánh cửa trước mặt cũng liền đóng lại.

Người đàn ông ngã sõng soài trên mặt đất nhảy dựng lên, liều mạng đập cửa, “Trương Duy Triêu! Trong tay tao có phim xxx của mày với cô ta! Tao sẽ tung lên mạng, tao còn đi tới đồn công an trình báo, cho mày thân bại danh liệt mới thôi!”

Lúc này cánh cửa liền hé ra một khe rất nhỏ.

Người đàn ông vui sướng đang định đe dọa thêm vài ba câu, lại thấy một cái di động vỡ nát bị người ném ra bên ngoài. Chính là cái điện thoại mà gã dùng để ghi hình, không biết đã rơi vào tay đối phương từ lúc nào nữa.

Tư Đồ Sinh thò nửa khuôn mặt tuấn tú ra ngoài, không chút thành ý mà áy náy nói, “Xấu hổ quá, khiến anh toi công một lần rồi.”

Sau đó, cánh cửa nhanh chóng khép lại.

Kế hoạch trù tính mấy ngày bị phá không nói, còn thiệt hại mất cái điện thoại di động! Gã tức đến ói máu, nhảy lên đá một cước vào cánh cửa, đáng tiếc cánh cửa lại hoàn toàn không sụt mẻ gì.

“Tao sẽ không để yên như vậy đâu.”

Người đàn ông dưới sự điều khiển của cô gái nọ, miệng hùm gan sứa quát lên một câu như thế.

Trong phòng, Tư Đồ Sinh tùy tiện ngồi xuống ghế dựa, đảo mắt nhìn thoáng qua chiếc giường bừa bộn và Trương Duy Triêu còn đang xấu hổ cực kỳ kia, đột nhiên mỉm cười, “Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, chuyện bình thường thôi, không cần suy nghĩ.”

Trương Duy Triêu quay về giường, trong lòng phi thường đau xót. Người nọ thành thật dựa vào vách tường bên cạnh cửa sổ, nắm chặt tấm rèm trong tay, nói, “Khiến cho cậu chê cười rồi. Cô ấy là mối tình đầu của tôi. Chúng tôi vô tình gặp lại trên đường, cô ấy nói thân thể không được khỏe, nhờ tôi thuê giúp một phòng. Ai nha... thật không ngờ lại trở nên như vậy, nếu là cô ấy của ngày xưa, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện như thế này.”

Tư Đồ Sinh nhíu mày. Không phải là anh ta đang tính... ôn lại kỷ niệm xa xăm đấy chứ?

Trương Duy Triêu không thấy được biểu tình cứng đờ trong nháy mắt của Tư Đồ Sinh, tiếp tục kể lể, “Chúng tôi là bạn thời trung học, cô ấy ngồi trước mặt tôi, tóc buộc đuôi ngựa, vô cùng thanh thuần, vô cùng xinh đẹp. Ngày ấy, tôi thích nhất là kéo tóc cô ấy, mỗi lần như thế cô ấy đều sẽ không kiên nhẫn mà lắc đầu.”

Tư Đồ Sinh mãnh liệt lắc đầu một cái.

Trương Duy Triêu ngạc nhiên, “Sao vậy?”

Tư Đồ Sinh đáp, “Không phải anh nói mỗi lần không kiên nhẫn đều sẽ lắc đầu sao?”

Về xấu hổ vất vả lắm mới tiêu thất trên mặt Trương Duy Triêu, lúc này lại nhất thời nổi lên một lần nữa, “A! Tôi nói nhiều quá rồi, mà tại sao cậu lại ở chỗ này?”

“Tôi tìm anh.”

Trương Duy Triêu càng thêm nghi hoặc, “Làm sao cậu biết tôi ở chỗ này?”

Tư Đồ Sinh cười đến là vô tư lự, “Văn phòng Andersen - nơi giúp câu chuyện cổ tích của bạn biến thành sự thật. Với tôi mà nói, chuyện tìm người là một vấn đề cực kỳ đơn giản.”

“A, cậu tìm tôi có việc gì?” Trương Duy Triêu không đợi Tư Đồ Sinh trả lời liền nhớ lại vụ việc chính mình đã nhờ cậu ta giúp đỡ, thoáng chốc kích động hẳn lên, “Chẳng lẽ cậu đã có tin tức rồi?”

“Có chút manh mối.” Tư Đồ Sinh lấy một quyển sổ ghi chép to bằng bàn tay ở trong cặp, mở ra, rút một tấm ảnh đưa tới cho người nọ, “Anh nhìn xem, có phải là người này không?”

Trương Duy Triều tiếp nhận tấm hình, chuyên chú nhìn thật lâu, tiếp đó loáng thoáng nhú mảy, “Cái trán có giống một chút. Trong ấn tượng của tôi, trán người kia rất lớn, nhưng mặt mũi thì tôi thực sự không nhớ gì cả, anh ta là Tổng Hỉ sao?”

“Cho dù anh nhớ rõ mặt mũi cũng chưa chắc có thể nhận ra. Mười lăm năm trước, anh ta gặp tai nạn xe cộ, gương mặt bị tổn thương, đã trải qua phẫu thuật thẩm mỹ. Sau đó anh ta đổi tên thành Tổng Xuân Lâm, chuyển tới cục thuế làm việc.”

Trương Duy Triều nắm chặt tấm hình, ánh mắt loạn đảo một vòng rồi lại một vòng trên gương mặt người đàn ông trong ảnh, “Cậu có biết tại sao anh ta lại phải đổi tên hay không?”

Tư Đồ Sinh nói, “Giao dịch của chúng ta là tìm được Tổng Hỉ - người mà chú anh đã nhắc đến bên trong di chúc, vấn đề khác sẽ được xem như một giao dịch khác.”

“Cũng được.”

“Năm mươi vạn.”

“Được.”

Việc Trương Duy Triều đáp ứng vô cùng sáng khoái khiến cho Tư Đồ Sinh phải rửa mắt mà nhìn lại người này.

Nếu như đã tìm được Tổng Xuân Lâm, vấn đề mà đối phương bận tâm kia sớm muộn gì cũng có thể tìm ra đáp án. Hiện tại tiêu tốn đến năm mươi vạn để biết, thật sự là quá lãng phí rồi. Có điều, thịt đã đưa lên đến miệng, Tư Đồ Sinh chắc chắn sẽ không nhả ra, nhiều lắm thì khuyến mại thêm chút dịch vụ đặc biệt nữa, “Sau khi kéo được anh ta ra khỏi Tập đoàn Viễn Giang, tôi sẽ thu xếp chuyện đó cho anh.”

Trương Duy Triều mỉm cười, “Cám ơn.”

“Tôi vừa mới cứu anh khỏi cái bẫy của cô bạn gái ‘lắc đầu’, anh hẳn là nên bày tỏ một chút thành ý phải không?”

Trương Duy Triều nói, “Tôi mời cậu ăn cơm nhé?”

Tư Đồ Sinh chà xát ngón trỏ và ngón cái với nhau.

Trương Duy Triều thấy vậy thì tỏ vẻ xấu hổ, “Tôi tổng cộng chỉ có một trăm vạn tiền tiết kiệm, vừa mới...”

“Có chuyện, đi trước.” Tư Đồ Sinh không chờ người nọ nói hết câu liền dứt khoát cáo từ.

Trương Duy Triều kinh hãi đuổi theo, lắp bắp nói, “Bằng không tôi viết một cái giấy nợ, trả tiền theo từng kỳ, cậu đưa ra một con số đi.”

Tư Đồ Sinh bỗng nhiên dừng bước, quay lại nhìn đối phương, nội tâm bị hành động thật thà chất phác của người kia làm cho rung động, “Vây mười vạn đi.” Cậu không muốn làm cái việc mổ gà lấy trứng, cậu chỉ xem trọng ‘gà mẹ,’ muốn nuôi dưỡng nó thật tốt, để nó có thể sinh ra nhiều trứng hơn thôi.

Trương Duy Triều rất có quy tắc mà viết giấy nợ mười vạn đồng, trên đó còn ghi rõ ràng số tiền mỗi tháng phải trả cho Tư Đồ Sinh là năm nghìn.

Tư Đồ Sinh vờ vịt hỏi, “Mỗi tháng năm nghìn, có nhiều quá hay không?”

Trương Duy Triều đáp, “Tiền lương hiện tại của tôi là một vạn hai.”

Tư Đồ Sinh nói, “Không tồi, vậy cũng tính cả tiền lãi vào đi.”

“... Được.” Trương Duy Triều đặt bút ký tên, đúng lúc ấy, di động bắt chợt vang lên.

Tư Đồ Sinh thấy cậu ta vội vàng nghe điện thoại liền tiện tay nhét giấy nợ vào túi quần, chỉ chỉ ra cửa, lặng lẽ phát tay tạm biệt với đối phương rồi bỏ đi.

Tâm tư của Trương Duy Triều bị người ở đầu bên kia điện thoại chiếm giữ, cho nên chỉ tùy tiện gạt đầu với Tư Đồ Sinh.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Mimi

Beta: Mít

Tư Đồ Sênh theo thang máy đi xuống, vừa bước ngang qua bàn tiếp tân, liền bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của cô gái trẻ lúc này.

Cậu mỉm cười, “Tôi không lên phòng khách đâu, chỉ là đi toilet một chuyến thôi.”

Cô gái còn đang định nói khu vệ sinh khách sạn không phải ở hướng này, nhưng dựa vào ánh mắt và sắc mặt cô nàng thì Tư Đồ Sênh đã đoán được, liền lên tiếng, “Nhưng mà không tìm thấy.”

Cô gái chỉ sang hướng bên cạnh, “Toilet ở đằng kia.”

Tư Đồ Sênh tiếp tục bước ra bên ngoài, vừa đi vừa nói, “Lúc này tìm đến một thân toát đầy mồ hôi, nước tiểu cũng theo đó mà bay hơi hết rồi.”

“...”

Ngay khi Tư Đồ Sênh vươn tay nắm lấy chốt cửa định mở ra thì bỗng nhiên ủa đến một luồng gió vô cùng yêu dị, lập tức cuốn cậu trở về.

Trương Duy Triều khẩn trương níu lấy cánh tay Tư Đồ Sênh, thấp giọng nói, “Có chuyện rồi.”

Tư Đồ Sênh dùng sức định bụng rút lại tay, “Gọi cảnh sát bấm 110, cứu hỏa 119, cấp cứu 120, phân vân không biết gọi chỗ nào thì 114, nhất định sẽ có một cái phù hợp với anh.”

Thời khắc sống còn đã đến, Trương Duy Triều dùng thanh âm đặc biệt rõ ràng, gằn nhẹ, nói, “Bạn của tôi có rất nhiều tiền!”

Tư Đồ Sênh lập tức đảo khách thành chủ, hung hăng kéo người nọ chạy vào trong, “Đã xảy ra chuyện gì? Ở đâu? Đừng lo, có tôi ở đây!”

Trương Duy Triều và Tư Đồ Sênh đi vào thang máy khách sạn, thẳng một đường xuống bãi đỗ xe ở dưới tầng hầm. Hôm qua trời mưa lớn nên không khí bên dưới gara đường như vẫn còn mang theo một chút hơi nước và âm khí nhật nhòa. Những bóng đèn gắn tứ tung trên trần nhà chiếu sáng toàn bộ gara vắng vẻ.

Trương Duy Triều đếm đếm mấy con số ABCD1234 in ở trên tường rồi chạy thẳng về phía trước.

Tư Đồ Sênh thì dương dương tự đắc theo ở phía sau. Nếu như Thẩm Ngọc Lưu có mặt ở đây, nhất định sẽ suy đoán xem tình huống đang xảy ra trước mắt này liệu có liên quan đến cuộc điện thoại mà Trương Duy Triều đã nhận lúc này hay không. Thế nhưng, người này lại là Tư Đồ Sênh, cái mà cậu ta đang nghĩ trong đầu chính là... lần này có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Vừa nghĩ đến tiền, cậu liền cảm thấy xôn xao trong lòng.

Mấy tháng trước, Tư Đồ Sênh tuyệt đối không thể ngờ rằng bản thân mình vẫn luôn hô phong hoán vũ trong cái giới lừa bịp này lại có thể sa sút đến mức lâm vào tình cảnh phải tính toán chi li vì một, hai vạn đồng. Đúng là việc đời khó đoán, hiện tại cậu chỉ có thể trông cậy bên Thẩm Ngọc Lưu nhanh chóng có tin mà thôi.

Nghĩ rồi lại nghĩ, tâm tư của cậu hoàn toàn phân tán, triệt để chuyển rời lực chú ý ra khỏi sự việc đang diễn ra trước mắt này. Mãi cho đến khi Trương Duy Triều đẩy nhanh tốc độ dưới chân, Tư Đồ Sênh mới chú ý tới một chiếc ... Hummer (*) đang dừng ở góc bãi đỗ xe.

(*) Hummer: Loại ô tô bụi bặm phong trần, nhìn tương đối là... oách:v Chú thích hình:

Cửa khoang lái được mở ra, một cẳng chân dài miên man vươn tới, giẫm lên bậc thềm tiếp đất của chiếc xe.

Tư Đồ Sinh và Trương Duy Triều bước thêm hai bước, lướt ánh mắt từ cẳng chân lên đến gương mặt của chủ nhân chiếc xe. Thì ra là một hot boy trẻ tuổi, mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi mỏng, ngũ quan anh tuấn, toàn thân tràn trề sức sống. Thế nhưng, nhìn vào ánh mắt của anh ta, Tư Đồ Sinh đã biết người này chắc chắn không vô hại như vẻ bề ngoài.

Quả nhiên, đối phương vừa mở miệng đã khiến cho hai người bọn họ có chút giật mình.

“Có phải hai tên kia tìm cậu gây rối hay không?”

Trương Duy Triều vẫn còn đang sửng sốt, trái lại Tư Đồ Sinh đã nhanh nhẹn vươn tay mở cốp sau lên.

Một nam một nữ bị trói siêu chặt đang hoảng hốt mà chen chen chúc chúc, vừa thấy có người mở cốp thì liền kinh hãi nhìn ra. Tâm tình của hai người bọn chúng vào giờ phút này thực khó mà hình dung được. Thời điểm xuống lầu vẫn còn tính toán làm sao nắm được thóp của Trương Duy Triều, ấy vậy mà chỉ trong chốc lát bọn chúng đã rơi vào tay của đối phương rồi.

“Nhị thiếu!” Trương Duy Triều run rẩy, không biết nên nói gì cho phải.

Nhị thiếu bước xuống xe, đi ra phía sau nhìn một chút, chỉ thấy đôi nam nữ nọ lại càng run rẩy kịch liệt hơn. Anh ta tà ác cười cười, “Dao mà bao tải đã chuẩn bị đủ cả rồi. Chôn ở chỗ nào đây? Núi Đại Phương được không? Nơi đó vắng người, hiện tại trời cũng sắp tối, cứ thần không biết quỷ không hay mà hành sự thôi.”

Tư Đồ Sinh, “...” Nghe ra, vị nhị thiếu này rất là chuyên nghiệp.

Trương Duy Triều run giọng, nói, “Kỳ thực, cái này chẳng qua là một chuyện nhỏ thôi, không... không cần phải phiền phức như thế đâu...”

Nghe vậy, đôi nam nữ trong xe lập tức phản ứng - nam thì liều mạng gật đầu, nữ thì nhiệt tình khóc lóc. Hiển nhiên bọn chúng đã bị mấy câu giết người hủy thi mà nhị thiếu hùng hồn nói ra này dọa cho sợ ngây người rồi, hoàn toàn không thấy khí thế hung hăng ban nãy nữa.

Nhìn Trương Duy Triều tiến thoái lưỡng nan, Tư Đồ Sinh thở dài, xem như bắt cho người nọ một bậc thang mà nói, “Anh nghĩ như vậy nhưng sợ là bọn họ không nghĩ thế đâu. Lúc bọn họ rời đi, anh không nghe thấy bọn họ nói sẽ định làm cái gì sao? Rõ ràng là muốn cho chúng ta đẹp mặt đấy. Nói không chừng, chúng ta vừa mới thả bọn họ ra, bọn họ liền tìm đến nhà chúng ta giết người phóng hỏa.”

Rốt cuộc là ai muốn giết người phóng hỏa? Là ai a?!

Đôi nam nữ khổ đau vì những lời này mà không khỏi càng thêm đau khổ.

Nhị thiếu nhìn thẳng vào mắt Tư Đồ Sinh, gật đầu nói, “Ừ, tôi nhát gan, sợ nhất là có người tìm đến tận cửa báo thù. Vẫn là giải quyết gọn ghẽ để tiêu trừ hậu họa đi.”

Nếu đôi nam nữ kia không bị dán băng keo vào miệng, lúc này hẳn sẽ nhảy dựng lên mà phát thệ rằng: bọn họ từ nay về sau cửa gì cũng không tìm thù gì không báo, ngay cả trò chơi ‘người đẹp báo thù’ ở trên QQ cũng lập tức gỡ ra!

Tư Đồ Sinh nói, “Nói đi cũng phải nói lại, hai người này dù gì cũng là hai sinh mạng nha, cứ như thế mà chôn, có phải đã quá cầu thả rồi không?”

Lời này khiến cho đôi nam nữ kia muốn quỳ rạp xuống. Cực kỳ cầu thả, tuyệt đối là siêu cầu thả nha! Bọn chúng cơ hồ muốn hóa thành đạo sư khoác áo thánh vì nhị thiếu mà truyền bá cái đồng chân lý – nào là ‘cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng bảo tháp’, rồi thì ‘buông xuống hung đao chấp tay thành Phật’, hay là ‘biến khổ vô biên quay đầu là bờ’ gì gì đó a!

Nhị thiếu lại nói, “Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc, nếu không gió xuân thổi tới chúng lại sinh sôi. Tôi cảm thấy vẫn là đã không làm thì thôi, mà đã làm là phải làm tới nơi tới chốn, như thế mới tốt.”

“Không bằng chúng ta hỏi ý bọn họ đi?” Cuối cùng Tư Đồ Sinh cũng tiếp nhận ánh mắt cầu cứu không ngừng bắn tới của hai người kia, dưới sự đồng ý ngầm của nhị thiếu mà gỡ băng kéo đang dán trên mặt bọn họ xuống.

Người đàn ông nọ mặc kệ băng keo trên mặt còn chưa tháo xuống hết, bên má vẫn đang bị kéo căng như dây thun, đã vội vàng há miệng mà thề thốt liên hồi, “Đại ca tha mạng! Lần sau chúng tôi không dám nữa. Không, từ nay về sau chúng tôi tuyệt đối không xuất hiện trước mặt mấy người nữa.”

Tư Đồ Sênh nói, “Anh muốn biến thành boss ẩn thân, ở trong bóng tối mà âm thầm dấy lên một màn phong tình huyết vũ phải không?”

Người đàn ông khóc lóc thảm thương, “Cậu thấy chúng tôi giống loại người như thế sao?”

Cô gái đáng thương được Trương Duy Triêu ôn nhu xé miếng băng keo trên mặt, nước mắt lăn chả một phen, nghẹn ngào nói, “Duy Triêu, em sai rồi. Anh hãy tha thứ cho em. Anh yên tâm, em biết em không xứng với anh, sau này em tuyệt đối không dám dây dưa với anh nữa.”

Trương Duy Triêu đáp, “Vừa rồi ở trong khách sạn, tôi thực sự muốn giúp em xoa bao tử, không phải muốn chiếm tiện nghi của em đâu.”

“Em biết, em biết. Là em bị ma xui quỷ khiến thấy sắc liền nảy lòng tham, ham muốn sắc đẹp của anh cho nên mới chủ động xuống tay! Là em vô lại! Là em không ra gì!” Cô gái không ngừng nhận tội.

Người đàn ông bên cạnh cũng phi thường phối hợp mà mắng nhiếc cô nàng, “Sao cô lại có thể như vậy được? Bộ dạng của đại ca đây có đẹp trai hơn nữa cô cũng không thể thiếu lễ tiết vô nguyên tắc như vậy!”

Cô gái bị phần nhìn anh ta, “Gặm vỏ cây nhiều như thế, còn không cho phép tôi thêm muốn Đông Trùng Hạ Thảo sao?”

‘Đông Trùng Hạ Thảo’ họ Trương, “...”

Nhị thiếu rốt cuộc nhếch môi mỉm cười, “Được rồi, đi cả đi.”

Đôi nam nữ xoay người xuống xe.

Trương Duy Triêu có lòng tốt giúp bọn họ gỡ bỏ sợi dây thừng trói chặt trên người. Hai người kia cũng không cần biết đã cởi xong hay là chưa, hai chân vừa được giải phóng đã liên liệu mạng bỏ chạy tháo thân.

Khi bọn họ rời đi, nhị thiếu rất hùng hồn phun ra một câu, “Oan có đầu nợ có chủ, không phục thì tới tìm tôi. Tôi tên Anh Hạo Hanh.”

Hai người kia bỏ chạy với tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng, cũng không biết có nghe được lời nói sau cùng của anh ta không.

Trương Duy Triêu cảm ơn Anh Hạo Hanh.

Anh Hạo Hanh vỗ vai đối phương, nói, “Có chuyện cứ tìm tôi, xử lý đám người này chính là sở trường của tôi, đừng khách khí.”

Trương Duy Triêu cười khổ, đáp, “Sau này tôi sẽ không xui xẻo như vậy nữa đâu.”

Anh Hạo Hanh lại nói, “Cậu phải có tự tin với bản thân mình!”

Trương Duy Triêu dở khóc dở cười.

Trong lúc bọn họ chuyện trò qua lại, Tư Đồ Sênh cố gắng lục tìm trong trí nhớ những thông tin liên quan đến ba chữ ‘Anh Hạo Hanh’ kia. Lúc này, cậu không thể không nảy sinh đồ kị và hâm mộ cái trí nhớ kinh người của Thẩm Ngọc Lưu. Nếu người kia có mặt ở chỗ này, chắc chắn có thể tức thì nhớ ra toàn bộ tư liệu về nhân vật đang đứng trước mặt đây. Chỉ tiếc, đối với ba chữ ‘Anh Hạo Hanh’, cơ bản Tư Đồ Sênh chỉ dừng lại ở mức ‘quen tai’ mà thôi. Nhưng người có thể khiến cho cậu cảm thấy ‘quen tai’ cũng không thể là một kẻ vô danh tiểu tốt tầm thường đi. Nghĩ thế, Tư Đồ Sênh không chút do dự đưa ra danh thiếp của mình.

Anh Hạo Hanh nhìn mấy chữ ‘Văn phòng Andersen (*)’, con mắt hơi hơi híp lại, tựa hồ cảm thấy hành động của Tư Đồ Sênh chẳng đầu chẳng đuôi vô cùng khó hiểu.

(*) Andersen: tác giả truyện cổ tích nổi tiếng thế giới, hẳn là ai cũng biết rồi

Tư Đồ Sênh giải thích, “Tôn chỉ của văn phòng Andersen chính là biến những câu chuyện đồng thoại trở thành sự thật!”

Anh Hạo Hanh hỏi, “Nếu như tôi muốn làm vua thì sao?”

Tư Đồ Sênh đáp, “Chỉ cần trả đủ tiền, nhất định sẽ giúp anh thực hiện.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Đủ để mua một đất nước!”

“...”

Mọi chuyện đã được dàn xếp, Anh Hạo Hanh không nấn ná thêm nữa, lập tức mở cửa chiếc Hummer khởi động động cơ tạo ra một tiếng rú ga đầy ngạo mạn mà nghênh ngang rời khỏi gara vắng lặng.

Trương Duy Triều nói tiếng cảm ơn với Tư Đồ Sênh.

Tư Đồ Sênh không chút khách khí xòe tay, “Thù lao đâu?”

Trương Duy Triều thành thành thật thật lúc này cũng nhận không được nữa, ánh mắt vô tội mang theo biểu tình kháng nghị, ý bảo: nói suông vài câu như thế mà cũng lấy tiền?!

“Có loại phí gọi là ‘phí chờ’ (*), mỗi tháng tốn thêm một ngàn.” Tư Đồ Sênh an ủi, “Hãy biến áp lực thành động lực. Cố gắng tăng ca, nâng cao thành tích, thăng chức lên lương, vậy thì ngày anh cưới được mỹ nữ tài sắc gia thế vẹn toàn sẽ không còn xa đâu!”

(*) Phí chờ: chi phí trả cho dịch vụ chờ đợi, châu trực, gọi là liền đến. Giống thuê bao cố định thế nhỉ :v:v

Trương Duy Triều không biết lúc này mình có phải nên nói một tiếng ‘cảm ơn’ với cậu ta hay không nữa.

Tư Đồ Sênh lại nói, “Có việc cứ gọi cho tôi, sẽ chiết khấu bớt 20%.”

Trương Duy Triều lại hỏi, “Vay phí giải quyết sự vụ đột xuất là bao nhiêu?”

“Còn phụ thuộc vào tâm trạng của tôi lúc đó.”

“...” Cái này còn không phải là tùy tiện thu phí à?

Tư Đồ Sênh mỉm cười vẫy tay chào Trương Duy Triều rồi xoay người bước đi. Trên mặt lộ ra biểu tình đắm chiêu suy nghĩ, kỳ thực, ngay tại khoảnh khắc chiếc Hummer kia biết mất tại ngã rẽ, cậu đã chợt nhớ ra Anh Hạo Hanh là ai: con trai thứ hai của đại gia Anh Hành Sơn – người giàu có nhất ở thành phố này! Theo như ngôn từ của Tư Đồ Sênh thì chính là – nhị ‘cục tiền’!

Không thể không nói, hành động đưa danh thiếp của mình thực sự là...

Ở mặt đường cách chỗ Tư Đồ Sênh đang đứng một quãng không xa, một tấm danh thiếp bơ vơ trơ chọi nằm trên mặt đất, nền đen, chữ vàng, viền ánh kim, hoa văn bóng loáng...

Tư Đồ Sênh lặng lẽ đi tới, nhặt tấm danh thiếp lên, cấp vào trong ví. Chi phí in danh thiếp tuy không nhiều nhưng cũng là tiền, có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

Mặc dù Tư Đồ Sênh thu phí rất cao, thế nhưng dịch vụ cậu ta cung cấp cũng cực kỳ xứng đáng. Chỉ mới một ngày trôi qua, đủ loại tin tức của Tổng Hi từ sau khi rời khỏi Công ty TNHH Viễn Giang đã được gửi tới cho Trương Duy Triều, bao gồm cả nguyên nhân khiến cho người nọ phải đổi tên.

Trương Duy Triều lập tức gọi một cuộc điện thoại.

Tư Đồ Sênh bắt máy, “Anh tính thưởng cho tôi bao nhiêu?”

“Hả?”

“Nói đơn giản một chút, anh định tặng cho tôi bao nhiêu cái bằng khen?”

“Vì sao?”

“... Chẳng lẽ chất lượng phục vụ như thế mà anh còn không hài lòng?” Tư Đồ Sênh cảm thấy mình nhất định phải xem xét lại vụ làm ăn này. “Ngay cả phòng vệ sinh mà Tổng Hỷ thích đi tôi cũng tra ra giúp anh rồi. Anh nếu như muốn ám sát đối phương, có thể canh đúng mười một giờ năm mươi chín phút trưa đi vào phòng vệ sinh trong cùng của Công ty kia mà bôi thuốc độc lên giấy vệ sinh!”

Đầu dây bên kia truyền đến một hồi thanh âm lách cách, Trương Duy Triều hình như đang tìm kiếm cái gì, một lúc lâu sau mới nói, “Tôi nhìn thấy rồi, cảm ơn tài liệu của anh!”

“Không phải vì chuyện này mà anh mới gọi điện cho tôi à?” Ngữ khí của Tư Đồ Sênh hòa hoãn lại, “Có chuyện gì cần giúp đỡ sao? Lần này giảm giá còn tám mươi phần trăm.”

“Thật tốt quá!” Trương Duy Triều cảm kích nói, “Anh có thể lập tức tới chỗ tôi không? Tôi ở nhà chờ anh. Lần này sự việc vô cùng nghiêm trọng, tôi nhận được một lá thư hăm dọa!”

“Đừng sợ, có tôi ở đây.” Tư Đồ Sênh giật mở ngăn kéo tủ đầu giường, đổ ào một đồng hồ vật vào trong cặp, nhanh chóng đi ra khỏi cửa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-vuong-ii>